

РЕШЕНИЕ

№ 3329

гр. София, 19.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 09.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10723** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.86 - чл.92 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) вр. чл.145–чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на Р. (фамилно име)Х.(собствено име), от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място],К.М., гражданин на М.,арабин по народност, вероизповедание: мюсюлманин, семейно положение - женен, ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 16324/02.11.2022 г., издадено от зам.председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ - МС), с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно поради допуснати при неговото издаване съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречие с материалният закон. Според жалбоподателя бежанската му история не е оценена от административния орган цялостно, обективно и всестранно. В обжалваното решение липсва анализ за възможността за приложение на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

Жалбоподателят моли съда да отмени Решение №16324/02.11.2022г. на зам.председателя на ДАБ - МС със законните последици.В о.с.з. жалбоподателят се явява лично и с адв.И.,като поддържа жалбата на посочените основания.

Ответникът зам.председателят на ДАБ при МС, редовно призован, се представлява от

ст. юрисконсулт Д. Д., която оспорва жалбата и развива доводи за неоснователност на същата.

По фактите:

С молба вх.№РД09-2006/19.04.2022г /л.72/ подадена до ДАБ - МС, Р. (фамилно име) Х. (собствено име), от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], М., гражданин на М., е поискал от властите в Република България закрила.

С регистрационен лист рег. № УП-21175/20.04.2022г.чужденецът е регистриран в ДАБ с имена – Р. (фамилно име) Х. (собствено име), от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], М., гражданин на М., арабин по народност, вероизповедание: мюсюлманин, семейно положение - женен, ЛНЧ [ЕГН].

На 20.04.2022 г. Х. Р. е получил срещу подпис копие от Указания рег. №УП-21175/20.04.2022 г. относно правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, в превод на езика арабски ведно с приложен Списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молби за статут с приемни в ДАБ при МС.

С декларация на основание чл.30, т.3 ЗУБ Х. Р. е декларирал под наказателна отговорност по чл.313, ал.1 НК, че е [дата на раждане] в [населено място], М., гражданин на М., арабин по народност, семейно положение-женен. Декларацията е продиктувана лично от чужденеца като декларатор; текстът ѝ му е преведен на разбираем от него език арабски, без възражения по написаното и без комуникативни пречки.

Съставена е ЕВРОДАК дактилоскопна карта с референтен номер А. BR112C2204200001(рег. № УП-21175/20.04.2022г.) на чужденец с имена Х. Р.; дата на раждане ,пол – мъж; дата на снемане на дактилоскопните отпечатьци - 20.04.2022г.

С декларация Х. Р., е декларирал, че е съгласен да бъде обработвана информация относно личните му данни, които са необходими в производството за предоставяне на международна закрила и администраторът на лични данни има право на достъп до тях.

С протокол рег.№УП-21175/09.06.2022г. е удостоверено провеждане на интервю с Х. Р., от интервюиращия орган на ДАБ–МС А. К. на 09.06.2022г. от 09.55 ч. до 10.40 ч. В началото му е разяснено, че основната му цел е да се изяснят причините, поради които е напуснал страната си и е подал молба за закрила в Република България. Уведомен е, че за представянето на неверни данни или умишлено заблуждаване на служебно лице носи наказателна отговорност по чл.313, ал.1 НК. Х. Р. е предупреден, че на това интервю ще бъде направен аудиозапис. Изразил е съгласие в него да участва като преводач от езика арабски М. К. и е потвърдил, че разбира добре смисъла на думите в превод от този преводач. Запитан съществуват ли пречки от здравословен и психичен характер, заради които интервюто да не може да се проведе, е отговорил, че се чувства добре.Потвърдил е данните, съобщени при попълване на регистрационния лист. Посочва, че: напуснал легално М. през 2019 г. и по

въздушен път, посредством виза и паспорт е преминал на територията на У.. Чужденецът посочва, че е бил приет в химически университет в [населено място] - Х., въз основа на което е получил визата си за У.. Мароканският гражданин посочва, че по време на следването си през първата година от престоя си в У. е получил студентско пребиваване в страната за една година, като след сключването си на брак в страната, е получил разрешение за постоянно пребиваване. Кандидатът за международна закрила уточнява, че след напускането на М. през 2019 г. не се е завръщал в родината си - М.. Гражданинът на М. е преминал на българска територия месец и половина преди проведеното с него интервю, напускайки У. и преминавайки през Румъния и достигайки до България чрез украинския му документ. Молителят уточнява, че срокът на картата му е трябвало да бъде подновен в У. и е изтекъл, като от украинското представителство в България му е посочено, че е невъзможно подновяването му тук. Р. Х. посочва, че през 2020г. в [населено място], У., е сключил граждански брак за украинска гражданка, която от началото на конфликта в У. се намира на територия на Италия заедно с детето си от предишен брак. Чужденецът пояснява, че престоя ѝ е легализиран въз основа на едногодишната временна закрила предоставена на всички украинци от страните-членки на ЕС. Чужденецът посочва, че не е напуснал У. заедно със съпругата си, тъй като два месеца след началото на войната той е участвал в раздаването на помощи в [населено място], хуманитарни организации. Протокол рег. № УП-21175/09.06.2022г. е подписан с това съдържание от интервюиращия орган на ДАБ - МС, провел интервюто, участвали в него преводач и чужденец, който е потвърдил, че текстът му е бил преведен на разбираем от него език – арабски, не са съществували комуникативни пречки по време на интервюто, добре разбира смисъла на написаното и няма възражения по него.

По административната преписка е приобщена справка от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС относно актуалната обстановка в М./л.18/. В писмо рег. № УП-21750/04.05.2022г. от ДАНС е дадено писмено становище, че не възражава за предоставяне на закрила по подадената молба от Р. Х./л.54/ със становище рег. № УП-21750/19.08.2022г. на А. К. – младши експерт – РПЦ – С. е предложено на чужденеца да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С оспореното решение № 16342/02.11.2023г. на зам. председателя на ДАБ на Р. Х., на основание чл.8 и чл.9, вр. чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. За да постанови решението си административният орган приема, че за Р. Х. не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец по ЗУБ. Посочено е, че общата обстановка в М. сама по себе си не давала основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г. Посочената от молителя причина да напусна държавата си не била свързана с неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Фактите, които посочил в бежанската му история не обосновавали наличието на основателни опасения от преследване. Формиран е извод за липса на основание за предоставяне на статут на бежанец по чл.8 ЗУБ поради липса на преследване по причини, посочени в ал.1 на същата разпоредба. Подробно са обсъдени предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1-3 ЗУБ, но е прието, че същите не се установяват. Извършен е анализ на обстановката в Кралство М. въз основа на приобщена към преписката справка на Дирекция

„Международна дейност” при ДАБ-МС и в контекста на разширенията, дадени в решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 г. относно тълкуването на чл.15, б.”в” от Директива 2004/83/ЕО. Въз основа на тази информация административният орган е заключил, че към момента на неговото произнасяне не са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието му на територията на държавата му на произход, Р. Х. би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. Прието е, че не са налице предпоставките по чл.8, ал.9, чл.9, ал.6 и чл.9, ал.8 ЗУБ.

При така направената преценка на свързаните с личното положение на Р. Х. и държавата му на произход факти е изведен изводът, че искането му за международна закрила е изцяло неоснователно.

В съдебно заседание жалбоподателят твърди, че е женен за украинска гражданка, създал семейство, като съпругата му имала дете от друг брак. Искал да живее заедно със семейството си в К.М. и да се грижи за детето, но от посолството му отказали издаването на документи. Поради тази причина искал да остане за постоянно в България. Посочва, още че съпругата му след избухване на войната в У. отишла да живее в Италия при майка си. Твърди, че в момента е тук в България.

В хода на делото ответникът допълни административната преписка със Справка вх. № МДбб /31.01.2023г. на Дирекция „Международна дейност“ – ДАБ с актуализирана информация по първоначално приобщената справка на Дирекция „Международна дейност“ – ДАБ, относно актуалното положение в М..

По допустимостта:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14 - дневния срок за съдебно обжалване, предвиден в чл. 84, ал. 3 от ЗУБ.

Жалбата по същество е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на зам.председателя на ДАБ по чл.48, ал.1, т.1 ЗУБ да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България./заповед 03-15/03.05.2022г./л.19/

Р. Х. е чужденец по § 1, т.1 от ДР на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария. Това лице е гражданин на трета страна по смисъла на чл.2, т.6 вр. т.5 от Регламент (ЕС) № 2016/399 на Европейския парламент и Съвета от 9 март 2016 година относно Кодекс на Съюза за режима на движение на лица през границите (Кодекс за шенгенските граници) (ОВ, L 77, 23.03.2016 г.) и чл.3, т.1 от Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и Съвета от 16 декември 2008 година относно общите

станданти и процедури, приложими в държавите–членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни (ОВ, L 348, 24.12.2008 г.). Така е защото не е гражданин на Съюза по чл.20, ал.1 ДФЕС, нито е лице, което се ползва с право на свободно движение съгласно правото на Съюза по чл.2, т.5 от Регламент (ЕС) № 2016/399.

На Р. Х. е разяснена и осигурена възможност да кандидатства за международна закрила, видно от подадената негова молба до председателя на ДАБ с искане по чл.59, ал.2 ЗУБ към властите на Република България да му се предостави международна закрила.

Интервюто с Р. Х. на 09.06.2022г. е проведено съгласно чл.63а, ал.7, изр.1 ЗУБ с превод на майчиният му език арабски, с което максимално е улеснен да разбира въпросите, а отговорите му да бъдат правилно разбрани и точно преведени. Изложеното сочи, че спрямо Р. Х. езиковата процесуална гаранция по чл.63а, ал.8, изр.1 ЗУБ, не е нито отнета, нито ограничена.

Производството за Р. Х. се явява образувано с регистрирането на негова молба. Оспореното решение е издадено в производство по общия ред по глава шеста, раздел III ЗУБ, с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и 4 ЗУБ на Р. Х. е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

С оглед изложеното съдът констатира, че процедурата за предоставяне на международна закрила Р. Х. е надлежно проведена.

Решение № 16324/02.11.2022 г. е издадено в писмена форма – чл.9, ал.1 от Директива 2013/32/ЕС; мотивирано е с фактическите и правни основания за отхвърляне на молбата – чл.59, ал.1 и ал.2, т.4 АПК вр. чл.9, ал.2, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС. Съгласно чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ са обсъдени, както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата му по произход по § 1, т.9 от ДР на ЗУБ.

Конвенцията за статута бежанците е приета в Ж. на 20 юли 1951 г. от Конференция на упълномощени представители на ООН, свикана съгласно Резолюция 429 (V) на Общото събрание на ООН от 14 декември 1950 г., в сила от 22 април 1954 г. Тези два международни договора, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България от 12 май 1993 г. съгласно чл.5, ал.4 от Конституцията са част от вътрешното право и имат предимство пред нормите на националното законодателство, които им противоречат. Съгласно член 1, раздел А, точка 1 от Женевската конвенция от 1951 г., изменена с член 1, алинея 2 от Нюйоркския протокол от 1967 г.: терминът „бежанец“ по смисъла на конвенцията се прилага за: всяко лице, което при основателни съмнения от преследване по причина на раса, религия националности или принадлежност към определена социална група или политически убеждения се намира извън страната, чийто гражданин е, и не може или, поради такива опасения, не желае да се ползва от закрилата на тази страна; или за лице без гражданство, извън страната на своето обичайно предишно местопребиваване в резултат на подобни събития не може или, поради такива

опасения, не желае да се завърне в нея. Основополагащ елемент от закрилата, произтичаща от този статут, е забраната за експулсиране или връщане (refoulement) по чл.33, ал.1 от Конвенцията от 1951 г., съгласно който никоя договаряща се държава няма по какъвто и да е начин да експулсира или връща („refouler“) бежанец до границата на територията, където са били застрашени животът или свободата му по причина на раса, религия, националност, принадлежност към социална група или политически възгледи.

Член 18 от Хартата за основните права на ЕС урежда за първи път на европейско равнище правото на убежище, гарантирайки го при спазване правилата на Женевската конвенция от 1951 г. и на Протокола от 1967 г. в съответствие с ДЕС и ДФЕС. Член 19 от Хартата предвижда защитата в случай на принудително отвеждане, експулсиране и екстрадиране - ал.1 забранява колективно експулсиране, ал.2 постановява, че никой не може принудително да бъде отведен, експулсиран или екстрадиран в държава, в която съществува сериозен риск да бъде осъден на смърт, да бъде подложен на изтезание или на друго нечовешко или унизително отношение или наказание. Хартата е изцяло правнообвързваща от 1 декември 2009 г. – съгласно чл.51 разпоредбите ѝ се отнасят до институциите, органите, службите и агенциите на ЕС при зачитане на принципа на субсидиарност, както и за държавите-членки на ЕС.

Съгласно чл.8, ал.1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни притеснения от преследване, основани раса, религия, националност, политическо мнение и/или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Направеният преглед показва тъждество на условията за определяне на статут на бежанец по член 1, раздел А (1) от Женевската конвенция от 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 1967 г., чл.2, б.“д“ и „е“ от Директива 2011/95/ЕС и чл.8, ал.1 ЗУБ. Няма подлежаща на разрешаване колизия между тези норми на международното, европейско и национално право.

Р. Х. не отговаря на законовите условия за признаване на статут на бежанец. В качеството му на марокански гражданин, който пребивава на територията на Република България, е чужденец – гражданин на трета държава, намиращ се извън държавата си по произход, чийто гражданин е съгласно чл.2, б.“д“ от Директива 2011/95/ЕС и член 1, раздел А (1) от Женевската конвенция от 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 1967 г. Декларираните от Р. Х. при регистрацията по чл.61, ал.2 ЗУБ, и при интервюто факти по чл.4, ал.1 от Директива 2011/95/ЕС в подкрепа на молбата му за закрила нито пряко, нито косвено са свързани с държавата за произход - чл.4, ал.3, б.“а“ от Директива 2011/95/ЕС или с осъществено или осъществимо спрямо него преследване - чл.4, ал.3, б.“б“ от Директива 2011/95/ЕС. Заявленията на Р. Х. пред ДАБ - МС във връзка индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал К.М., защото е бил преследван, в т.ч. поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения - чл.4, ал.3, б.“в“ от Директива 2011/95/ЕС. От Р. Х. не са съобщени събития, настъпили след като

е напуснал К.М., или извършвани от него дейности, след като е заминал, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му на произход, които да пораздат у него опасения от преследване при завръщане и да сочат на нужда от международна закрила, възниквала на място (*sur place*) съгласно чл.5, ал.1 и 2 от Директива 2011/95/ЕС. Тоест, молбата на **Р. Х.** към властите на Република България нито при подаването ѝ, нито в който и да е последващ момент е обоснована от самия него с каквито и да е елементи, относими към критериите, релевантни за определянето на статут на бежанец.

Горният анализ сочи, че **Р. Х.** не изпитва основателни опасения от действия на преследване по чл.8, ал.3 – 5 ЗУБ.

Обосновано и правилно ответният национален административен орган е счел, че деклариранията от **Р. Х.** причина да напусне Р.М. е личен и е извън обхвата по ЗУБ.

Въз основа на съобщените от кандидата обстоятелства при интервюто обосновано и правилно като действителен мотив да емигрира е изведен стремежът му да се засели другаде по причини с личен характер. Индивидуалните фактори **Р. Х.** да иска закрила както отделно, така и кумулативно взети предвид, заедно с общата обстановка в К.М., не очертават риск от преследване, специфичен и/или общ, при негово връщане на мароканска територия в разрез със забраната по чл.33, ал.1 от Женевската конвенция от 1951 г. и чл.13, ал.1 от Директива 2011/95/ЕС. **Р. Х.** не отговаря на условията за определяне като бежанец по чл.8, ал.1 ЗУБ, член 1, раздел А (1) от Женевската конвенция от 1951 г. и чл.2, б.“г“ от Директива 2011/95/ЕС, без което не може да му се признае статут на бежанец по чл.2, б.“д“ вр. чл.13 от Директива 2011/95/ЕС, поради което настоящият състав приема, че постановеният отказ за предоставянето на такъв статут е законосъобразен.

Предпоставките за хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1, 2 и 3 ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл.2, б.“е“ вр. чл.15, б.“а“, „б“ и „в“ от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, то той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) смъртно наказание или екзекуция; 2) изтезание, нечовешко или унизително отношение, или наказание; или 3) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава. Понятието „реална опасност“ (*real risk*) не е дефинирано, нито има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на С. и/или СЕС. Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рискове, свързани единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално. С

понятието „тежки посегателства“ (*serious harm*) се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност (суровост). Извън изброените по-горе три вида посегателства, субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права.

В решението си зам. председателят на ДАБ, също е приел, че за **Р. Х.** не доказва **специфичен риск** по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ и чл.15, б.,в“ от Директива 2011/95/ЕС, поради присъщи на личното негово положение елементи, ситуацията в държавата му на произход следва да е извънредна, с такава висока степен на колективна опасност, че при връщане индивидуално и той да е изложен на тази опасност. Затова следва да се прецени, дали обстановката в К.М. поражда за него *общ риск* по чл.9, т.3 ЗУБ и чл.15, б.,в“ от Директива 2011/95/ЕС поради наличието на въоръжен конфликт, протичащ с безогледно насилие към цивилното население. Според дефиницията, дадена с решение на СЕС от 30 януари 2014 г. по дело Diakiti, C-285/12, съществуването на „въоръжен конфликт“ по чл.15, б.,в“ от Директива 2011/95/ЕС трябва да бъде признато с оглед прилагането на тази разпоредба, „когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или се сблъскват две или повече въоръжени групи, без да е необходимо да може да бъде квалифициран като въоръжен конфликт без международен характер по смисъла на международното хуманитарно право, и без интензитетът на въоръжени сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта да са предмет на преценка, отделна от степента на насилие, съществуващо на въпросната територия.“ Безспорно не е налице такъв конфликт в К.М. и настоящият състав споделя изводите на АО.

Не са налице и основанията "под други причини от хуманитарен характер" по смисъла на закона/ЗУБ/, изложени в жалбата и подробно развити от адв.И. в о.с.з. проведено на 09.05.2023г. по делото.

По смисъла на чл. 9, ал. 8 ЗУБ се има предвид не всяка причина, независимо от нейното естество, а се визират останалите случаи, различни от изрично предвидените в ал. 1 на чл. 9 ЗУБ, въз основа на които може да се установява същата по интензивност реална опасност от тежки посегателства срещу личността на чужденеца при завръщането му в държавата по произход./решение № 12077/25.11.2021 г. по адм. дело № 7894/2021г., решение № 11784/18.11.2021 г. по адм. дело № 8044/2021 г. на ВАС/По същество тези причини обаче следва да са такива, че да разкриват реален риск от посегателства върху личността на чужденеца при завръщането му в страната. Видно е от данните по делото, че в случая такива причини не се установяват по отношение на **Р. Х.** Тези хипотези са предвидени като изключения от общите случаи, при които на чужденец се предоставя статут на бежанец в Република България или хуманитарен статут, регламентирани в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Видно е от данните по делото, че в случая такива причини не се установяват по отношение на чужденеца и не могат да бъдат окачествени

като други причини от хуманитарен характер по смисъла на посочената по горе норма.

Освен всичко изложено по-горе следва да се отбележи, че по делото няма обективирани данни жалбоподателят да е член на семейството на чужденец с предоставен статут на бежанец, или предоставен хуманитарен статут. От представените писмени доказателства е видно, че съпругата му Хана Д., която е украинска гражданка живее в Р. Италия и същата има регистрация в полицейското управление [населено място], където живее нейната майка Л. П. от 2014г./л.104/

С оглед изложеното настоящият състав приема, че материалният закон в случая е спазен – отхвърлянето на молбата на Р. Х. за предоставяне на международна закрила, не противоречи на чл.8 и чл.9 от ЗУБ.

По изложените съображения, съдът приема оспореното Решение №16324/02.11.2022г. за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл.146, т.1 – 5 АПК вр. чл.91 ЗУБ. Жалбата е неоснователна и такава следва да се отхвърли съгласно чл.172, ал.2, пр.4 АПК вр. чл.91 ЗУБ.

Разноски по делото не се претендират от страните, поради което съдът не се произнася по дължимостта им съгласно чл.143 АПК вр. чл.91 ЗУБ.

Водим от горното, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Първо отделение, 34 състав,**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Р., [дата на раждане] в [населено място], К.М., гражданин на М., срещу Решение №16324/02.11.2022г., издадено от зам.председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ - МС), с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

съдия: _